

serviciu etc.; ele sunt de ajutor, dar ele singure nu-ți rezolvă problema, ele doar te ajută să te interiorizezi și, eventual, să parcurgi drumul înspre tine.

O cale spirituală implică o altfel de percepție.

O cale spirituală implică o altfel de cunoaștere: o cunoaștere non-mentală.

Apoi toate aceste noi informații vor trebui structurate în ființa ta, interiorizate; iar asta se obține numai prin practică.

Finalul fiind conștientizarea Naturii tale reale...

— Viața îți dă examene. Viața îți dă zilnic examene și, din păcate, pe unele ne facem că nu le vedem, pe altele le picăm cu succes; mai rău, uneori ne prefacem cum că nici nu a fost vorba despre un examen, mărturisii Omulețul cel pragmatic. Ține de păcălelile minții atitudinea asta. Dar, cu cât devenim mai lucizi și mai conștienți, cu atât vom decripta mai ușor evenimentele, viața în general: pentru că un examen de viață îți arată, foarte concret, exact locul, nivelul, la care te afli tu în acel moment. Există varianta A – în care te lupți și varianta B – în care te oprești și te întrebi oare ce vrea să-ți spună Universul în acel moment. Iar dacă ai urechile deschise, poate că ai să și auzi.

— Vreau să mai înțelegeți ceva, interveni Spiritul: tot ceea ce spunem prin cuvinte întotdeauna va fi mult simplificat și incomplet, pentru că acela nu este adevărul Absolut. Sunt doar cuvintele prin care funcționează mintea care nu poate percepe adevărul Absolut... Doar arătăm înspre el; și nu putem arăta altfel decât prin cuvinte. Depinde de fiecare, prin practica sa și prin dezvoltarea sa interioară, să ajungă la acel Adevăr vreodată. Toate conceptele sunt niște simplificări penibile ale unor Învățăături de mii de ani și ale „Absolutului”, de aceea, de fiecare dată, îmi cer iertare pentru un asemenea sacrilegiu. Este exact aceeași „comprimare”, „înghesuire” a unui Ceva extraordinar în niște cuvinte limitate și mititele. Elefantul în borcan...

— Oamenii nu înțeleg pentru că nu pot. Mintea este ceva destul de finit, este ca un computer care are doar câteva programe, cu care derulează ceea ce crede ea că este realitatea. Ori Dumnezeu, Existența, sunt infinite. Mintea nu poate înțelege Infinitul. Da, exact ca și când ai încerca să bagi un elefant într-un borcan, admise Omulețul cel foarte mental, după ceva... gândire.

— Ar fi bine de reținut imaginea asta a unui elefant îndesat în borcan..., *este sugestivă și adevărată. Fiecare are borcanul lui în care a pus tot felul de lucruri și a declarat că „asta este realitatea mea”.* Fiecare dintre aceste „borcane ale realității” este limitat și conține lucruri extrem de simplificate, de mărunțite; care nu au nicio legătură cu ceea ce se află în afara borcanului. *Fiecare își are realitatea lui; există miliarde de realități, ale fiecărui individ, ale fiecărei minți, ale fiecărui ego care și-a creat respectiva realitate personală.*

Și mai există o realitate colectivă în care sunt depuse realitățile fiecăruia: un borcan mai mare...

Iată ce ar trebui să facă o Școală spirituală: să-l scoată pe om din borcanul lui, din zidirea minții lui.

— Să-l învețe să spargă zidurile sau să urce și să sară peste zid.

— Iar prin practică, ai să începi să simți zidurile, apoi micile momente de libertate; dar dacă nu faci nimic, nu se întâmplă nimic...

— O cale spirituală nu înseamnă să-ți îmbunătățești viața. Marea majoritate a curenților care circulă pe piață, la fel și tehnicile energetice, la fel și psihologia, vindecarea emoțiilor, șamanismul etc., asta vor să facă: să facă mai bună viața pământească. Dar ele *fac parte tot din realitatea omenească, ele fac parte din același borcan, doar că ceva mai organizat sau mai curat.* O Școală spirituală își propune, însă, să te ducă dincolo de acestea.

— A-ți îmbunătăți viața înseamnă a-ți înfrumuseța borcanul. Mai pui trei frunze verzi, mai pui o florică roșie și mai aduci încă un elefant mic albastru. Asta înseamnă a-ți îmbunătăți viața.

— *Ori soluția spirituală înseamnă a ieși din borcan. Asta este o mare diferență de abordare asupra căreia insist, pentru că vreau să o înțelegi clar.* Nu zice nimeni să nu-ți îmbunătățești viața, dar să înțelegi că ai rămas în același borcan, poate mai curat, mai frumos, mai parfumat, dar ești tot în borcanul-închisoare, insistă Spiritul.

— La început înțelegi cu mintea și ești tot în borcan. Toate tehnicile energetice și vizualizările sunt foarte bune, dar tot în minte ești, o perioadă... Abia după o practică mai îndelungată, când începi să simți..., abia atunci ai ceva șanse să ieși de acolo..., confirmă Omulețul cel exuberant.

— La asta se referea Buddha Sakyamuni când vorbea despre „vederea corectă”. Vederea corectă înseamnă vederea corectă a ta și a realității, adică *să te vezi tu pe tine ca fiind prizonierul minții și ego-ului tău, prizonierul realității tale.* Asta înseamnă „a-i vindeca pe orbi”: a-i face să

dar „situația îți scapă de sub control” (vorba filmelor americane), iar asta te face să fii mereu tensionat și să faci ulcer. Este tot o boală de control – în sensul de a încerca mereu să deții controlul (unei situații, al unui job etc.), dar nu se întâmplă lucrul ăsta, ceea ce va duce la o mare tensiune interioară... Sunt acele sindroame de stres recunoscute, ca atare, de către medicina convențională (care, însă, nu va merge până în profunzimile cauzelor lor...).

Diabetul este tot o boală legată de chakra a treia, care ține de neputință, mereu „mi-e frică”, „viața e nesigură, nu pot s-o controlez”, tot timpul va fi o căutare a echilibrării fricii... Cu nevoia mea de control vreau să echilibrez frica perpetuă de viață..., anxietatea, care, de multe ori, nici nu are vreun motiv, o anxietate veșnică („mă pândesc tot felul de pericole în viață...”). Apoi pancreatitele, care sunt boli de furie, da, vreau să controlez în mod hotărât, dar nu se întâmplă asta mereu, devin furios..., poate că nu pot să mă exprim în exterior și explodez în interior...

Apogeul bolilor de control este, însă, nevroza obsesivo-fobică: spăl toate lucrurile de zeci de ori, ciucurii de la covor trebuie să stea aliniați, la fel – creioanele, curățenia este obsesivă, lucrurile trebuie să stea ordonate și nemișcate, așa cum vreau eu!

Multe dintre aceste boli vin din „neputința de a controla viața”: nu pot să controlez oameni, situații, relații etc.; dar am să controlez, măcar, ciucurii de la covor. Desigur, un tratament corect ar trebui să se adreseze cauzelor profunde...

Nu insistăm acum prea mult, există discuții dedicate bolilor. Sunt doar câteva exemple ale relației ego-minte-corp...

Algoritmii validării „evoluției” tale...

Iată, spuneam că este nevoie și de așa ceva: un instrument de auto-evaluare..., un etalon...

Un etalon care ne va ajuta mereu să *ne facem mici*... și să continuăm să practicăm...

Desigur, sunt trepte ale practicii și ale evoluției. Acum nu vorbim despre cele mai sofisticate, ci despre nivelul omenesc frumos... Iată câteva chei de „apreciere” a treptelor respective... Poate fi considerată chiar o fișă de „urmărire zilnică” (pentru cei care chiar doresc să practice și să evolueze).

Dacă viața ta concretă nu s-a schimbat, înseamnă că nici tu nu te-ai schimbat!

Exteriorul (viața ta exterioară) este doar o reflexie, o „prelungire” sau o manifestare a interiorului tău. (Iată algoritmul „Tu ești cheia a tot”, apoi algoritmul „Cum ești interior, așa vei manifesta exterior”).

Când se va schimba interiorul – se va schimba și exteriorul... Vorbim despre relații, slujbă, timp alocat practicii, preocupări, vacanțe etc. Lucruri foarte concrete.

Secundar unei practici reale, interiorizate, autentice, acestea se vor schimba: vei renunța la o mulțime de nimicuri, vei avea alte priorități, alte relații, alte „interese”: de a te vedea, de a înțelege mai mult, de a lucra tu cu tine mai mult...

S-a întâmplat, oare, asta? Sau ești exact în aceleași șabloane: de slujbă, de timp, de priorități, de relații, de vacanțe? (algoritmul „Omului robot...”).

De câte ori te-ai deschis azi, față de orice, de câte ori ai spus DA (simbolic)?

— După ce stai o viață cu un om, nu ajungi să îi știi tu toate subtilitățile subconștientului și cauzele comportamentelor sale..., darămite când vezi pe cineva prima oară în viața ta, de exemplu într-o tabără, la sală sau la un cabinet...

— Nimeni nu contestă bunăvoința celui care dă sfaturi. Unele sfaturi vin, într-adevăr, dintr-o mare bunăvoință; dar ele nu sunt autentice, nu se potrivesc deloc. *Cele mai multe sfaturi, însă, vin din ego* (poate reluați ideea acelor „straturi” ale ego-ului)...

— Adică tu te folosești de celălalt, uneori, doar ca pretext să-ți manifesti plenar cunoașterea, „interesul” și empatia...: iată, „te cobori” la problema lui și-i oferi o soluție.

— Deci marea majoritate a sfaturilor, din păcate, vin direct din ego: „mă preocupă problema ta; eu sunt un om bun”, acesta este un „strat” cvasiconstant. Și, atunci, *după ce că respectivele sfaturi vin din ego, mai sunt și puținele ca variante (pentru că tu oferi doar ceea ce „știi tu”, adică extrem de puțin!)*.

Încă ceva: revenim la acel algoritm al impregnării, care ne spune că tu transmiți ceea ce ai înăuntrul tău, prin vorbe, gânduri, fapte. *Asta înseamnă că, odată cu sfatul, vei trimite și nevoia ta de a te impune, de a controla, de a ști tu cel mai bine, de a te valoriza. Și iată cum, de fapt, dintr-o dată este vorba despre tine mai mult decât despre acea persoană! Și iată cum acel sfat s-a umplut de otrăvuri...*

Însuși faptul că tu vorbești „din experiența ta” (!) va transforma acel sfat... într-un vorbit, iarăși, despre tine! *Va fi vorba despre tine (ca întotdeauna!), nu despre celălalt!*

Alt aspect acum: să spunem că acel sfat ar fi potrivit; dar, venind din ego-ul tău, dedesubturile lui urâte pot fi simțite, iar respectiva persoană va respinge sfatul tocmai din cauza acelor dedesubturi neplăcute.

Sau totul va fi doar un schimb de politețuri superficiale, fără profunzime. Pentru că, de fapt, ție, în „adâncurile tale”, nu prea îți pasă („haide să scap repede de pisălogul ăsta”).

Sau – ceva grav acum – omul acela este atât de disperat, încât va lua de bun sfatul tău (care este complet nepotrivit). Omul este speriat, disperat, nu are nicio idee, nimic de care să se agațe; și se va agața de sfatul tău care este complet pe dos pentru problema lui (pentru că tu știi cele „trei adevăruri ale tale”, care nu i se potrivesc aceluia deloc). Cârligul acesta poate fi, însă, complet dezastruos: poți distruge viața sau sănătatea cuiva, cu un astfel de sfat („fă așa, eu așa am făcut”).

ce nu am înțeles asta?! Oare de ce nu devine acel post starea noastră interioară permanentă?!

Și încă ceva: decât să mă preocupe, obsesiv, „detoxificarea”, ce-ar fi să nu mă mai intoxice atâta?! Căci asta fac, clipă de clipă, cu toate gândurile urâte, negativitățile, certurile, supărările, judecățile...

— Postul te-ar putea învăța detașarea de „obiectele plăcerilor tale”, de acele plăceri, dar și de dorințe..., de lucrurile grosiere și primitive, în general, continuă ideea Omulețul cel cu inima deschisă. În plus, dacă chiar mi-e foame câteva zile..., poate că ar fi o șansă să-i înțeleg, în sfârșit, pe cei flămânzi, cărora le e foame zilnic!

— Și uite culmea consumerismului: s-au inventat „produse de post”, ca nu cumva să-mi lipsească mie ceva! Să nu carecumva să sufăr, glumi, amar, Omulețul cel ironic. Adică am eliminat, prin asta, unul dintre rolurile postului, acela de a mă mai detașa de toate „plăcut-urile” astea...

— Iarăși, extrem de trist... faptul că mi se pare că, dacă postesc câteva zile, gata, „m-am scos”, m-am schimbat..., gata, asta este suficient pentru a deveni mai curat, mai bun, mai înțelept! Ce simplu este, nu?! comentă Omulețul cel pragmatic. Flămânzesc puțin și, gata, am bifat obiectivul spiritual. Iar dacă mai și dau ceva de pomană..., am rezolvat problema „spiritualității” pentru o bună bucată de vreme.

— Or postul ar trebui să fie o purificare interioară, nu numai alimentară! Da, folosește a mânca ceva mai cumpătat, mai „ușor” și mai non-violent... Dar schimbarea ar trebui adusă în interior, cultivată și stabilizată acolo, nu să fac asta doar din când în când..., completă Omulețul cel cu inima deschisă.

— Da, aveți dreptate. Și, iată, prin ce ați spus voi, am dovedit tocmai acea valență utilă a postului... Dar, iarăși, înțeleasă doar fragmentar, așa cum ne convine și doar atât cât ne convine...

Da, sărbătorile pot fi altfel: consacrand ceea ce gătim, ceea ce mâncăm..., consacrand tuturor ființelor... Cu atât mai mult cu cât sunt milioane de ființe flămânde și bolnave... Oare aș putea să mă gândesc și la ele, cu drag?! Să le trimit un gând bun, un simbol reiki..., un cerculeț de energie?!

— „De sărbători să fim generoși”, o altă lozincă... În plus, filmulețe cu „generoși” care împart pungi cu mâncare unor sărmani, bătrâni,

— Deci, de fiecare dată când te apucă marile mișcări interioare, „clăbucii interiori”, indiferent de natura lor, să te apuci să respiri, te centrezi și respiri și, atunci, ai o șansă să cobori bruiajul mental și să primești ceva. La fel, în momentele de frică, în momentele de panică, în toate momentele de agitație, de nebunie..., este o metodă foarte bună, aceea de a-ți urmări respirația; dar asta, iarăși, presupune să conștientizezi că încep să crească în tine „clăbucii”. Iar dacă ai ratat momentul, l-ai ratat, asta e, clăbucești. Acum măcar să te vezi a posteriori și vei putea să cureți, data viitoare, la practică, agitația, violența, dopurile și toate mecanismele astea de luptă și de apărare, reluă Omulețul care începea să înțeleagă.

— Deci metodele sunt aceleași: *centrare, liniștire a minții...*, apoi – *deschidere!* Să nu uităm *deschiderea față de persoane, situații, dar și față de schimbare, față de noile informații, față de Învățăături, față de practică!* Pentru că exact această *deschidere este „antidotul” blocărilor și al mecanismelor de apărare!* Reia deschiderea inimii (avem noi respirații „dedicate” spațiului inimii), apoi respirația tuturor chakrelor, apoi deschiderea ta, în ansamblu (sunt exerciții, exersăm...), există și un algoritm, de sprijin¹, acel „deschide-te către orice”... Încearcă să primești lucrurile altfel, încearcă să le primești cu inima deschisă, reeducă-te, în acest sens; apoi observă-te clipă de clipă și zi de zi, cum te porți, cât de deschis ești, cât accepți, cât te opui...

— Mai avem și mantra DA³...

— Da.

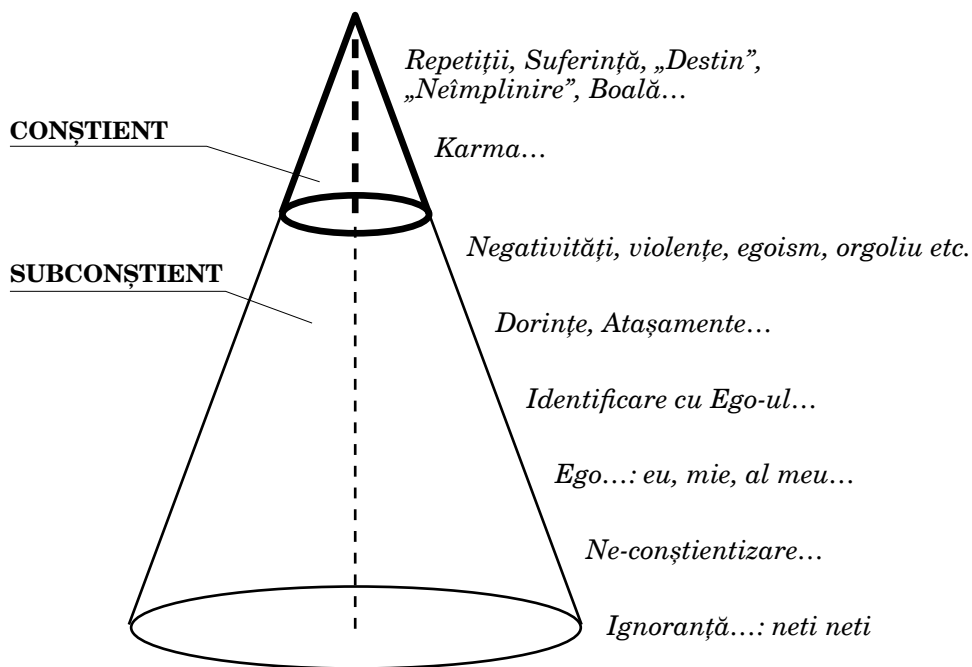
— Exact. Mantra „știu, este ca mine, așa vreau eu” este mantra Nu. Mantra Nu este mantra dopurilor; la fel „da, dar...”, apoi clasicul „nu, că...”. Învăț să spun, dar mai ales să simt, mantra DA, de a te deschide, de a primi, de a accepta și de a înlătura dopurile, ca să faci loc schimbării, remanierii... Decât să-ți bolborosească mintea singură, mai bine o înveți să spună mantra DA...

— Să-ți deschizi mintea, să deschizi inima, să deschizi pâlnia de recepție și să fii smerit. Iar acest DA este o foarte mare mantră, frumoasă, simplă și bună de spus în orice limbă.

¹ Indra, *Călătoria supremă...*, Ed. LiLA, București, 2018.

² Indra, *Prezent în propria prezență...*, Ed. LiLA, București, 2018.

³ Indra, *Spune DA Existenței...*, Ed. LiLA, București, 2017.

Schema noastră este cea a unui iceberg, din care se vede doar vârful. Așa suntem noi, precum un iceberg. Toată lumea vede vârful icebergului: care înseamnă viața de zi cu zi, care înseamnă repetiții, care înseamnă nefericire, boală, suferință, care înseamnă probleme. *Suferință*. Asta se vede și asta este viața fiecăruia, „știută” de el... (Între ghilimele „știută”, respectiva persoană *doar are* senzația că știe, că aceasta este viața ei).

Problema este exact aceasta: faptul că nu știi, că nu înțelegi această viață, nu înțelegi cauzele și efectele care au condus la această înlănțuire de evenimente pe care o numești „viața ta”. Iar aici vom vorbi despre lărgirea de perspectivă: adică a-ți schimba mintea, adică a dobândi o altfel de minte care poate să înțeleagă din ce în ce mai multe.

Din păcate, fiecare iceberg are dedesubtul lui... ceva nevăzut: foarte mare și foarte amplu, în care există o grămadă de lucruri; și acel „nevăzut” este, de fapt, cel care determină, care construiește și susține vârful icebergului.

Acel „nevăzut” înseamnă *karmă*, înseamnă tot felul de emoții, negativități, violențe, egoisme, orgolii, dar înseamnă și plăceri... *Toate acestea fiind conștiente, subconștiente sau doar parțial conștiente.*

Despre protecție, rinoceri și supraconștiință...

— Despre protecție: acesta este un subiect deja devenit obsesiv pe „piața spirituală”... Lumea este absolut obsedată să se protejeze. În Școala noastră lucrurile stau altfel. În plus, ai pomenit, nu demult, despre această viziune diferită. Poți explica, pentru cei mai noi? se interesă, mai mult pentru el, de fapt, Omulețul cel foarte mental.

— Vorbind despre ceea ce i se întâmplă unui om, unii spun că există un destin, alții că e Voia Domnului, alții că „de ce ți-e frică nu scapi”, adică tu îți atragi tot ce este în viața ta. Au dreptate cu toții: pentru că există un destin, există o „Voie a Domnului”; dar mai există și importanta ta contribuție conștiento-inconștientă la toată povestea (la povestea ta, dar și la povestea lumii). Toate acestea înseamnă karmă.

Aveți voi o comparație „tehnologică”, provenind din moda vremurilor: „Universul este ca un computer care citește programele inscripționate în om”. Programele fiind educația, toate șabloanele conștiințe sau inconștiente, comportamentul, dorințele, nevrozele, stările interioare, violențele etc.; adică toată informația cuprinsă în structura energetică personală; adică, karma.

— Pentru că omul este, de fapt, un câmp ergo-informațional, cită, un Omuleț modern, o altă frază la modă.

— *Asta înseamnă că tot, dar absolut tot ceea ce ni se întâmplă este deja în noi. Este în noi, totul! Concluzia este că ar trebui să ne protejăm de noi înșine, asta ca să scurtăm explicația.*

Apărarea și protecția inventate de energeticieni, reikiști, vrăjitori și alții asemenea nu este eficientă: pentru că, după cum tocmai am spus, totul este în noi!

Sau, altfel spus, există fenomenul de rezonanță (știut din fizică), care ne guvernează întâlnirile și întâmplările din viață. Dacă nu există

Nu știu pe unde vine, dar ea apare și va fi o soluție inedită, pe care nu am prevăzut-o, pe care nu o știu: uite că vine!

— Dar condiția este să mă deschid către acea soluție, oricare ar fi ea, cea găsită de Univers... Poate că soluția vine, dar mie nu-mi trebuie, pentru că „eu știu mai bine”! Universul îmi aduce soluția, dar eu „nu, că..., nu se poate așa, știu eu care sunt soluțiile bune, asta nu e bună”. Iarăși am ratat și iarăși mă învârt ca hamsterul pe roata lui...

Referitor la deschidere, foarte omenește vorbind, sunt o grămadă de beneficii.

— Câștigi un pic de autenticitate, devii mai natural... Adică libertatea pe care credeai că o ai atunci când credeai că ai liberul arbitru de a alege era de fapt foarte îngustă. Atunci când vei reuși să te deschizi, vei ajunge la adevărata libertate, abia atunci vei deveni autentic..., observă Omulețul cel pragmatic.

— Sigur că da, nu mai ești încorsetat și devii autentic: iar asta nu numai în alegeri, ci devii autentic pur și simplu, pentru că nu mai trebuie tot timpul să-ți salvezi acele aparențe, acea măreață imagine de sine, nu mai trebuie să fii tot timpul perfect, nu mai trebuie să ai dreptate mereu, îți permiți și tu să mai greșești, de exemplu..., îți permiți să mai faci și ce îți place, îți permiți să spui anumite lucruri pe care altfel nu le spuneai, pentru că trebuie să salvezi imaginea de sine... („Aia nu am voie, aia nu se cade, aia nu se poate, cum să fac eu așa ceva etc.?!”).

Ajungând acum în zona oarecum spirituală: în momentul în care mă deschid către o problemă..., către viitor sau, pur și simplu, către Univers, voi începe să simt acel „facă-se voia Universului, facă-se voia Ta, Doamne!”..., voi începe să simt asta, voi începe să mă alinez cu ce șoptește Universul... Ori asta nu pot să fac, cât timp sunt un cocoloș. Deschizându-mă, voi putea să las Universul să facă el prin mine – iar eu, să mă las!

Acesta este pasul următor: mă deschid și mă las!

Ajungem, astfel, în zona spirituală, de abandon frumos, de încredere, de bucurie, toate frecvențele frumoase, frecvențele spirituale – iată-le!

Între timp, descopăr, „iată că Universul are dreptate, eu sunt prostul...”, apoi mă las un pic mai mult, mă bucur un pic mai mult, mai descopăr ceva, mă minunez, „ia uite cum se aranjează lucrurile, cum le știe Universul, cum le nimerește, de nu îți vine să crezi”...

(vedem asta mai departe), precum și de prelucrările lor ulterioare. Doctrina Dzoghcen are elemente de buddhism clasic încorporate, dar puține, energetica finală fiind cu totul alta (cea străveche, Bönpo, apoi Tibetul, ca un creuzet de rafinare și evoluție, apoi buddhismul supraadăugat...)... Nu facem acum teoria religiilor, încerc doar să explic câte ceva vizavi de această *diversitate energetică*...

Fiecare om are o calitate energetică aparte, rezultată din compoziția sa mental-emoțional-egotică-ancestrală-astrală-a-momentului-a-religi-ei-etc.-etc. Acestea sunt acele „straturi” ale fiecăruia, unele văzute, altele (marea majoritate!) nevăzute... Energetică „moderată” (guvernată!) de nivelul său de conștiință... Toate acestea sunt, deci, câmpuri care se sumează și se compun într-un anume mod.

Un grup de oameni va avea o energetică formată din cea a membrilor săi + a locului respectiv + a altor factori din acel moment (vânt, arșiță, planete aliniate într-un fel anume) + a țării respective + multe altele... Vorbim mereu, deci, despre câmpuri de energie compuse, având anumite particularități calitative (vibraționale, de frecvență, de rafinament etc. sunt cuvinte care indică același lucru).

Ideile sunt impregnate cu energetica celui care le emite, la fel sunt vorbele, faptele, ele conțin și răspândesc energetica celui care le gândește, le spune sau le face. Fiecare gând, gest, vorbă are o anumită calitate energetică, un anumit rafinament, care va fi răspândit în jur... Am vorbit mai mult și despre asta mai demult. Și este iarăși ceva de ținut minte (algoritm, lege, cum vrei să-i spui).

La fel, cursurile... Ca să nu mai vorbim de o Școală, „clădită” de un maestru: ea va avea exact energetica aceluia, la fel ceea ce se discută sau se practică acolo, totul va fi impregnat de calitatea sa energetică... Conceptele și exercițiile au o energetică din vechime, a acelor maestri străvechi..., dar și una supraadăugată, a școlii și a maestrului actual. Apoi vin ceilalți, practicanții, cu „câmpurile” lor mai murdărele (și iată de ce lucrurile nu se păstrează curate și frumoase în timp). Dar, în general, într-o Școală autentică, există acea vibrație frumoasă... care restructurează vibrațiile urâte, le curăță, le transmută, „triumfând” într-un final. Are de muncit ceva, sărăcuța de ea, acea vibrație frumoasă...

Dar asta se întâmplă, de obicei, doar atâta timp cât maestrul aceia sunt prezenți în școală; după aceea, nu prea mai are cine să întrețină

Drumul e lung până să devin o Conștiință martor a Universului, a-personală, non-egotică..., doar oglindire, curată, clară... Dar să înțeleg că acolo va trebui să ajung și spre ea trebuie să aspir.

Am pornit noi de la acea imagine a unui elefant într-un borcan. Exact asta fac mereu, iau elefantul, iau Universul și îl bag în borcanul „știu”. Aceasta este cumva chintesența algoritmului „stării de nu știu” și a infatuării mele. Iau firul de iarbă și cred că știu ce este, l-am băgat în borcanul minții mele, bine etichetat. Am înțeles tot: miracolul creșterii, al frunzelor, al fructelor, știu tot!

Pierderea în cuvinte este extremă..., la fel, sentimentul acela atât de confortabil, cum că „știi tu”! Mentea cea mică care, prin definițiile și etichetele acelei pseudo-cunoașteri, ajunge ea să „stăpânească” totul (inclusiv, remarcaserăm noi..., Infinitul)...

Și, atunci, rămâne practica. Practica algoritmilor, de exemplu: smerenia, inima deschisă, acel „fă-te mereu mic”..., „nu știu”...

Oare chiar am ajuns să-i studiem-înțelegem-simțim-interiorizăm-trăim zilnic?!

Apoi – Tăcerea...

Algoritmul „stării de nu știu” îmi deschide mintea, îmi deschide percepția, nu pe cea omenească, îngrădită, restrictivă, ci mă duce spre un alt fel de percepție...

Pentru ca să rămână, la un moment dat, doar starea de miracol... și acea Conștiință-martor a Universului..., *Cit-Ananda*...